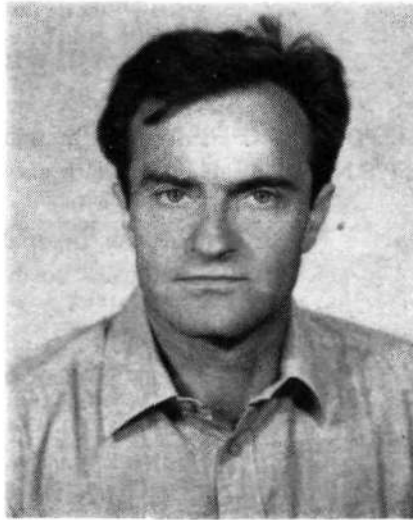

Nekdo za mojim hrbtom je zakričal. Katka je po nekaj korakih obstala in se pričela živčno tresti. Oče in stari kmet pa sta brez obotavljanja stekla proti travniku in kmalu je bilo razločno videti, kako sta se njuni temni postavi nizko sklanjali nad ležečo Marijo.

Marija je umrla tri mesece kasneje; umrla je sredi najhujše zime, teden dni pred božičem.

Franc
Šali

Pesmi

ZAMOLČANA
RESNICA

Nekoč
bo
vse
povedano.
Ne vem,
kdaj
in
kje.

Ne sme
ostati
tako.

UPANJE

V reki je čoln,
včasih
sedem vanj,

veslam
in
mislim na labodko
ob drugi reki.

Bo
kdaj prišla
k moji reki,
med moje ptice,
na moj čoln?

NEIZPOLNJENO Pokošeno je seno,
HREPENENJE bilke leže v snopih.

Nisva se zakopala v travo,
ne okusila bosih nog, ne modrine neba,

in
še ena pomlad je odšla.

RAZPOTJE Dežuje,
lomi me
v prsih.
Žena,
naj pada,
dež,
v gostih curkih,
naj lije,
dež,
v potokih,
naj te
izruje,
odnese kamorkoli,
da te ne bo več,
nikoli več,
v strugo moje reke...

NI TE VEČ

ni
Ni te več
več

Od tistega dne,
 ko so mi povedali,
 se vlečejo sivi vlaki
 in vodene megle prek osamljenih polj.
 N i h č e me ni takrat poklical.
 Kje si zdaj, kam ti bodo prinašali cvetje,
 kje je gomila, kamor so me s tabo zagrebli?

SPOMIN Dvoje
 toplih lic
 nosim v dlaneh,
 dvoje gorkih pogledov
 nosim v očeh,
 od jutra do večera,
 od mraka do svita,
 zdaj,
 ko te ni,
 ko si zares odšla.

RAZPUŠČENI Žalost
 SVET v kozolcih
 ob poljskih poteh;
 v vaseh,
 za okni ugaslih ognjišč;
 v vodi
 oljastih rek;
 v mojih
 nemočnih dlaneh.

RDEČI KRIZ Zrem
 v late,
 oglodane,
 osamelih kozolcev;
 v stekla,
 zlomljena,
 s pajčevino prepredenih oken;
 v starko,

zapuščeno,
ob zlizanem pragu;
in
rad bi kaj storil.

ZIMSKE Bele mušice,
NAVEZE beli metulji
v omrtvelem zraku,
bele preproge
po poljih, strehah, poteh,
bele gosenice
v krošnjah dreves,
v žlebastih razjedah debel,
v koritih črnkastih zraslin,
v strugah skritih ran,
v obolelih dlesnih,
v ohlajenih dlaneh,
v vijugah krvave kovačnice:
povsod ta bela glad,
ta bela črvivost.

V IMENU Metuljast veter
RUMENJAKA liže, liže zgarano polje,
tisoč zgaranih, ožganih polj.

Žejna zemlja vse bolj zeva
z lačnimi usti.

V brezno tone dan,
preboden s pekočim zlatnikom.

NEVIHTA Zor v zatonu sonca žari,
v plamenih mrjo drevesa,
v dalji modro nebo temni,
raste sivo črna zavesa.

Temna reka v dežju kipi,
gore sikajo zublje besa;
lije, lije, treska blisk, bobni,
zemlja v krčih se stresa.

Reber v sivi vlagi črni,
veter upogiblje drevesa,
razliva v curkih vročo kri,
v brazde zgretega telesa,

JESEN
V ZIDANICI

Veš,
da je zdaj čas
kostanjevih kapelj
in mehkih, šumečih preprog,
veš,
da je zdaj čas
zelenega kruha
in črnih, po gnoju dišečih brazd,
veš,
da je zdaj čas
mladega vina
in pečenih kostanjev . . . ,
ali veš,
žena,
sanjava?

ZATON
OB REKI

Raztreščilo se je sonce.
Goreči kosi prasketajo,
Zublji mi izžigajo oči.
Veslam med črepinjami,
v zavetje gore
Kmalu bo mesec pogrnil
. beli prt.

ZIMA

Sameva čoln
ob ledenem bregu.
Zateglo se oglašá raca.
Odletela je labodka . . . ,
ponirkica guga gladino,
in sonce se ziblje
na ograji
potopljene
hiše